

רבי יואל

ראיון עם הרה"ג רבי בנימין שוורץ שליט"א

בתוך השנה להסתלקותו של מורנו הגאון הגדול רבי יואל שוורץ זצוק"ל לגנזי מרומים, ביקשנו לשמוע מבנו להבחל"ח הרה"ג רבי בנימין שוורץ שליט"א - ר"מ בישיבת 'יודעי בינה' בנס ציונה, מעט מהרשמים שחוו בניו של אחד מגדולי דורשי ציון בדור האחרון.

לירושלים, הוא אמר שזו הכנה לקראת הכינוס של כל הגויים לעמק יהושפט...

גדלנו גם על הסיפור על רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל, שבעיצומן של פרעות תרפ"ט, יצא למאה שערים לברית מילה, וחזר באותו יום לעיר העתיקה,

בוחן גידולים בחממה בגוש קטיף עם בנו ר' בנימין

כיון שהוא לא ישן מחוץ לירושלים, והוא קרא לעצמו 'ירושלימער איד'.

לא אחת שמענו משתתפי הועידה השנתית של "קדושת ציון" את זעקתו של רבי יואל זצ"ל על האיסור לצאת לחו"ל, ואת כאבו הגדול על כך שעיתונים של שומרי מצוות מפרסמים נופשים במקומות שונים בחו"ל. לראשונה שמענו זאת ממנו בעצרת התפילה והזעקה שקיימנו בעת פינוי עמונה, כשהאגודה הייתה ממש בתחילת פעילותה ועדיין לא הייתה מוכרת, והרב יואל זצ"ל כבר אז התייצב למערכה וזעק את זעקתו. בנו הרב בנימין מספר לנו איך זה השפיע גם על התנהלותו האישית של רבי יואל ומשפחתו. <<<

ורבותינו שדנו בנושא, וכך גם בענייני ארץ ישראל, צריך לעיין בדברי חז"ל.

גם כאשר יצאנו לטיולים, אבא לא ראה בזה רק צורה של נופש, אלא גם בטיולים הכל היה מתוך התורה. כך כשהיינו ילדים רכים, אבא היה לוקח אותנו בשבת בבוקר ל'טיולי שכונות', לקיים מה שכתוב 'סובו ציון והקיפוה'. הוא הבין, שיש בפסוק הוראה והנחיה להקיף ולהכיר את ציון וירושלים, והיינו הולכים אתו פעם לימין משה ולשכונת נחלאות, ופעם לשכונת כנסת, ותוך כדי הטיולים אבא היה מספר לנו סיפורים על מייסדי השכונות, ועל הרבנים שגרו במקומות השונים.

אבא אמר, שהיום אף אחד לא גר בתוך הפירמידות, אבל בירושלים יש אנשים שגרים בבתיים ישנים שנבנו לפני שבע מאות שנה בתקופה הצלבנית, וזה התממשות של הפסוק "כי רצו עבדיך את אבניה".

אבא היה מציין, שבביתקן אין מסגדים, ובעיר מכה אין כנסיות, ולעומת זאת בירושלים יש אחיזה לכל הדתות. ישנו רחוב החבשים, המושבה הגרמנית, המושבה האמריקאית, הכפר השוודי, המושבה ההולנדית, מגרש הרוסים ועוד. זאת, משום שלפני מאה שנה, כל מדינה שלא היתה לה אחיזה בירושלים, הרגישה שחסר לה משהו, וכולם שלחו לכאן נציגות. ורואים בחוש, איך כל הגויים רוצים אחיזה בירושלים. לפני כמה שנים, כשהגיעו בשנה אחת שמונה מליון תיירים

אנחנו מבקשים מרבי בנימין לפתוח בסיפורים על חיבת ארץ ישראל של האבא רבי יואל זצ"ל, והאופן שהוא הנחיל זאת לבניו.

הגישה של אבא זללה"ה היתה, שבכל נושא צריך לפתוח את השו"ע, וללמוד את דברי חז"ל, ומשם לראות מה ההנהגה הראויה. כאשר באים לבדוק אתרוג אם הוא כשר או פסול, בודקים מה כתוב במשנה ברורה, וכך בכל המצוות צריכים לעיין בדברי חז"ל

הרב בנימין שוורץ לצד אביו בשמחה משפחתית

בהזדמנות זו אנחנו מפרסמים לראשונה קטעים משיחה שהעניק מורנו הגאון רבי יואל זצ"ל לקדושת ציון לפני מספר שנים. מסיבות שונות, שיחה זו לא התפרסמה עד כה, וכעת - בתוך השנה לפטירתו, וכשהשלמה לראיון המיוחד עם בנו - אנחנו מביאים את דבריו המרגשים של רבי יואל זצ"ל, על מהות התקופה וחובתנו לפעול ולא לעמוד מהצד.

בספר מדבר קדמות של החיד"א מובאים דברי רבינו אפרים, שהגימטריה של 'ארץ ישראל' היא כמנין 'תת לב'. והמשמעות העולה, היא כי בכל מה שנוגע לארץ ישראל צריך לתת את הלב להתבונן בדברים. נדבר כמה מילים על הנושא של ארץ ישראל.

ארץ ישראל בימינו נמצאת במצב של הכנה גדולה לגאולת ישראל. כתוב בפסוקים ביחזקאל (פרק לו), שבזמן הגאולה יהיו שלושה דברים שיקרו בבת אחת. ארץ ישראל השוממת תהפך לגן עדן, היהודים יתכנסו מהגולה, והקב"ה יחזיר אותנו בתשובה. היום אנחנו רואים את שלושת הדברים מתרחשים בבת אחת.

אני נולדתי בארץ לפני יותר משמונים שנה. אני זוכר, שבילדותי לא היה כאן מה לאכול. ירקות הבאנו ממצרים, וביצים מטורקיה, כי לא היה כאן כלום. והיום הקב"ה חנן אותנו בניסים ונפלאות. אנחנו רואים גם את מה שאמרו חז"ל, שכאשר ארץ ישראל תתן פריה בעין יפה, 'אין לך קץ מגולה מזה'. לפני מספר שנים עמד חבר פרלמנט רוסי עם גזר בידו, ואמר - 'תראו מה הישראלים מצליחים לגדל'. רוסייה הגדולה קונה פירות מארץ ישראל. גם הדבר השני מתקיים. הקב"ה אוסף אותנו לכאן, ומגיעים לכאן גם כל מיני חילונים שמתנגדים ליהדות. אבל גם הדבר השלישי מתקיים, ומספר שומרי המצוות גדל כל הזמן, כמו שהקב"ה הבטיח, שהוא יסיר מלבנו את לב האבן ויתן לנו לב בשר.

כתוב בזכריה - 'עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ... וילדים וילדות משחקים ברחובותיה'. וגם זה מתקיים. רק בארץ ישראל אנחנו רואים דבר כזה. מצד אחד, יש זקנים וזקנות בכל מקום. לפני מספר שנים עשו בירושלים חגיגה לכל היהודים שעברו את גיל מאה ובאו ארבע מאות איש! מצד שני, יש כאן דבר יחיד במינו, שילדים וילדות יכולים להסתובב ברחובות גם מאוחר בלילה ללא פחד.

הגמרא אומרת, שמלחמות הם 'אתחלתא דגאולה'. צריך להבין, מה הקשר בין מלחמות ל'אתחלתא דגאולה'? יש לזה כמה הסברים. ראשית כל, המשנ"ב בהלכות ברכת הטוב והמטיב (או"ח קפט), מביא את דברי המדרש, שברכה זו נתקנה על הרוגי ביתר. ולכאורה זה לא מובן, כי אמנם זה דבר חשוב, והיה נס גדול, שהגיוות שכבו שלוש שנים ולא נרקבו. אבל מדוע זה חשוב עד כדי כך, שזה נכנס לתוך ברכת המזון לדורות? אבל באמת צריך לדעת, שיש כאן דבר גדול מאוד. מי ששם לב להיסטוריה, יודע שנפילת ביתר היה האסון הגדול ביותר בהיסטוריה. רבי עקיבא ודורו חשבו שזה ימות המשיח, ואין אסון יותר גדול מזה שהמשיח נהרג. ברכת הטוב והמטיב מלמדת אותנו, שלא הייתה כאן סתימת הגולל על תקוות הגאולה, אלא להיפך - שם הייתה זריעת התקווה החדשה.

המשנה ברורה מביא את דברי המדרש - 'שכשנחרבה ביתר נגדעה קרן ישראל, ואינה עתידה לחזור עד שיבוא בן דוד'. המדרש אומר, שרק בימות המשיח עם ישראל יקבל כח צבאי, ולא יהיה נרדף כמו שהיה קודם. הוי אומר, שאם יש מלחמות שעם ישראל מנהל אותן - זהו סימן

לימות המשיח, כמו שכתוב בפרשת בלק - 'ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת'. ה י ה ו ד י ס בסביבות ימות המשיח ינהלו קרבות נגד כל

העמים מסביב. גם זה אחד הסימנים לך, שרואים את הגאולה. זה היה במלחמת הקוממיות. וזה היה מאוד נחוץ, כי אחרי השואה הנוראה באו המסיונים ואמרו, שהא-להים זרק אתכם ח"ו, אבל כשקמה מדינת ישראל - זה עזר לסתום את פיהם.

וזאת הייתה רק ההתחלה. אבל עיקר המלחמה הייתה מלחמת ששת הימים, כי אז הנסים הגדולים עוררו את יהודי רוסיה ואת יהודי ארצות הברית. אני עצמי לימדתי מיד אחרי המלחמה בשתי ישיבות - ישיבת איתרי וכרם ביבנה. וגם הישיבה שלנו - דבר ירושלים - היתה מהישיבות הראשונות שקמו אחרי ששת הימים. הם אספו את הנוער האמריקאי וחזקו אותם. והיו בחורים, שנשארו כאן במשך שנה ושנתיים, ויש הרבה שנשארו לחמש ועשר שנים, ואחרי זה הם חזרו לאמריקה ובנו את היהדות של אמריקה וחזקו אותה. אפשר להגיד, ששני דברים בנו את אמריקה - החיזוק שבא מארץ ישראל והחיזוק של רבי אהרן קוטלר, שהקים את הישיבות בלייקווד. מלחמת ששת הימים עוררה את יהודי הגולה.

מלבד זאת, מלחמת ששת הימים היתה נס עצום גם ליהודי רוסיה. כי עד אז יהודי רוסיה היו מושפלים. הם פשוט התביישו ולא רצו להיות יהודים. וכשקרה הנס הגדול, הגוי הרוסי היה טופח על שכם היהודי, ואומר להם - 'אתם גיבורים'. לכן מהבחינה הזאת, אנחנו רואים פה כפשוטו, איך המלחמות הם 'אתחלתא דגאולה' מבחינה רוחנית.

גם למלחמת יום הכפורים היה תפקיד גדול מאוד. המלחמה הזו החזירה בתשובה את הישראלים. כמו שהישיבות הראשונות של בעלי תשובה אמריקאים קמו בעקבות מלחמת ששת הימים, כך הישיבות הראשונות לבעלי תשובה מיהודי ארץ ישראל - כמו אור שמח וכדומה - קמו בעקבות מלחמת יום הכיפורים. במלחמת יום הכפורים, היהודים התחילו לשאול את עצמם למה אנחנו סובלים, והתחילו הרבה מאוד להתעניין ביהדות. תנועת התשובה הישראלית התחילה בעקבות מלחמת יום הכפורים.

אנחנו רואים כאן מה הפשט, שמלחמות הן 'אתחלתא דגאולה'. וזאת מלבד מה שזה מראה, שהקב"ה החזיר לעם ישראל את הכח שהיה לו פעם להלחם נגד אויביו, ולא להיות כצאן לטבח יובל. אבל עיקר רואים כאן את החלק הרוחני של הדבר. גם הנסים הגדולים שהיו במלחמת המפרץ - היה להם תפקיד גדול. היה אחר כך סקר, ומצאו ש-17% מתושבי מדינת ישראל נהיו יותר דתיים בעקבות האינתיפאדה, ביחד עם הנסים של מלחמת המפרץ. הם היו די בסמיכות אחד לשני, וזה עורר 17% ממדינת ישראל להיות יותר קרובים לתורה ולמצוות.

חוץ מזה, ישנם עוד סימנים רבים של קרבת הגאולה. כיום, מצליחים לגדל בארץ את סממני הקטורת שחשבו שהם יכולים לגדול רק בחו"ל, ומצאו את התכלת שנגנזה, ועוד ועוד. רואים איך הדברים מתקדמים שלב אחרי שלב. כמו שאומרים בתפילה - 'את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח'. כמו צמח שגדל לאט לאט, כך גאולת ישראל צומחת לאט לאט. המדרש אומר, וכן הירושלמי בברכות,

שהגאולה היא כמו אילת השחר. בהתחלה יש אור ראשון, והאור הולך ומתחזק. אנחנו זוכים לראות דברים גדולים בארץ ישראל. אני יכול להראות עוד ועוד דברים שמראים שאנחנו קרובים לגאולה. בברכת חתנים אנחנו אומרים - 'עוד ישמע בערי יהודה ובחצונות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה'. אומרים 'עוד ישמע', כאילו זה 'אז', בעתיד. היום תסתכלו איפה ישנו המספר הרב ביותר של חתונות של עם ישראל. בשלושה מקומות - ירושלים, בני ברק וניו יורק, ובירושלים - יותר מכולם. שאלתי פעם למה אומרים 'עוד ישמע', הרי זה קורה כבר עכשיו. הסבירו לי, שהכוונה ב'עוד' ישמע, שיהיה עוד יותר... גם מה שכתוב על לעתיד לבוא - 'כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים'. היום, ברוך ה', הישיבות בארץ ישראל הן מרכז התורה העולמי, ובעיקר בירושלים.

אבל צריך לדעת דבר אחד. כתוב 'בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים'. למרות הכל, אנחנו חולמים. צריך לפקוח את העיניים ולראות את נפלאות הבורא יתברך. ולכן 'ארץ ישראל' בגימטריה - 'תת לב', כי אחרת אנחנו לא יודעים את גדלות השעה. לכן יש תפילה מיוחדת - 'ותחזינה עינינו בשוכך לציון'. אין הכוונה רק שנחיה באותה שעה, אלא שהקב"ה יפקח את עינינו, ונזכה לראות את הדברים קורים ולהודות להקב"ה. אבל אם אנחנו לא מכירים ולא מודים לקב"ה על כל החסדים, אם אנחנו נרדמים, וממילא לא עושים מספיק מה שצריך לעשות, אז מי יודע כמה זמן אנחנו נעכב את הגאולה...

אנחנו צריכים לדעת, שאחת הבעיות הקשות שלנו היא שלא הבנו את הדברים האלה, וממילא לא עשינו. כשהוכרזה הצהרת בלפור, כולם יכלו לבוא. אז הבריטים עוד הלכו אתנו. אבל כשהם ראו שהיהודים לא באים, הם סגרו את השערים והלכו עם הערבים. ובגלל זה היה הספר הלבן. מן הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד היה צועק תמיד - 'בואו לארץ, תבנו אותה'. תלמידי הגר"א באו לבנות את הארץ לא רק מבחינה רוחנית, אלא גם בצורה גשמית. ארץ ישראל - יש ענין לבנות אותה, כמו שאומר החתם סופר חידוש גדול, שאם אדם יאמר בארץ ישראל 'אין לי זמן לבנות את הארץ כי אני צריך ללמוד', זה כאילו הוא יאמר 'אין לי זמן להניח תפילין כי אני צריך ללמוד' (חדושי חתם סופר על סוכה לו.). כי בארץ ישראל, הגשמיים היא רוחניות. כל מה שבונים, מתקדש בסופו של דבר, והופך להיות מכשיר לתורה ולמצוות.

לכן חשוב לנו מאוד שהיהודים יעזבו את הגולה. האנטישמיות בארה"ב גואה, ואומרת ליהודים - 'לכו כבר הביתה'. היו שחשבו, שאפשר להשאיר שם עד ימות המשיח, אבל הקב"ה אומר להם - לא! ואולי מה שקורה שם, זה בא לומר לנו - 'רבותי, הגיע הזמן, תסגרו את כל העסקים שלכם ותבואו לארץ'!

כתוב, ששואלים את האדם ליום הדין - 'צפית לישועה?' הכוונה היא לא רק שצריך לעמוד בחלון ולראות את פעמי המשיח, אלא צריך לפעול. הרב מפוניבז' היה אומר לנו - 'קינדערלאך, תפתחו את החלונות, תסתכלו ותראו את פעמי המשיח, כי קרובים הם לבוא'. אבל הוא עצמו עסק הרבה בבניית הארץ. שאלו אותו למה אתה כל כך טורח. הוא ענה להם - עד שלא תבנה ישיבה בקיבוץ עין חרוד - שהיה אז סמל החילוניות - אני לא יכול להרגע. אני זכיתי לראות בישיבת פוניבז' אחד מבני עין חרוד, שבא ללמוד בישיבה. היום זכינו לראות בקיבוצים חילונים רבים מאד, שיש כבר בתי כנסת, מה שאי אפשר היה לחלום. ולמה? בזכות פעילות.

טיול של כמה ימים, כשחלק מהטיול היה לאילת והחלק השני היה לרמת הגולן. אבא הלך לשאול את הגר"ש אלישיב מה לעשות. הרב אלישיב צדד להתיר את הנסיעה לרמת הגולן, אבל הוא אמר שלאילת אסור לצאת. ואמנם הגר"ש אמר לו שאם ע"י הצטרפותו לטיול האווירה תהיה יותר תורנית, וזה יגרום להם ללמוד במהלך הטיול וכדומה, הוא יכול להשתתף. אבל הגר"ש הצביע על אחי הקטן שהגיע לשאול אם גם הוא יכול להצטרף לטיול, ואמר שלגביו אין היתר. בסופו של דבר הקב"ה סידר, שהם מצאו מישהו אחר שיבוא איתם ואבא לא נאלץ לצאת מהארץ. באותה תקופה בקשו ממנו למסור בישיבה שיעור בהלכות יו"ט שני לקבוצה של בני חו"ל. אבא פתח את השיעור ב'מחאה' ואמר שאסור לגור בחו"ל, אלא צריך לגור בארץ אשר בחר ה'. רק אחר כך הוא פתח בשיעור הלכתי מקיף על הנושא. היה לו תלמיד שאחרי נישואיו חזר לארה"ב, ואבא תמיד היה אומר לו שהוא צריך לבוא לגור בארץ. כשהוא ראה שהוא לא משתכנע, אמר לו אבא שלפחות יקנה בית בארץ ישראל כדי שאם הוא ירצה לבוא, יהיה לו כבר מקום משלו. ואכן בסופו של דבר, אותו תלמיד עלה והתישב בארץ.

באחת הדרשות האחרונות שהוא דיבר בפני הציבור, כשכוחו עדיין עמד לו, הוא דיבר ב'חניכי הישיבות' במעלות דפנה, והביע מחאה על כך שעיתונים חרדיים שאמונים על השו"ע מפרסמים נופשים בחו"ל. הוא אמר שזה נגד משנה ברורה מפורש, שאסור לצאת לטייל בחו"ל, ומי שיצא לטייל נחשב שיצא שלא ברשות, ואסור לו להסתפר בחול המועד.

רבי בנימין שליט"א מספר לנו גם על היחס המיוחד של רבי יואל זצ"ל להרה"ק מסאטמר זצוק"ל ולספרו 'יואל משה'.

אבא היה רגיל לומר, שאחד הספרים הטובים שמלאים ב'חיבת ארץ ישראל' הוא הספר 'יואל משה'. אבא למד את הספר מכריכה לכריכה במשך שנתיים. הוא למד את כל המקורות שהספר מביא, וכתב יותר ממאתיים הערות על הספר. אבא העריך מאד את הרבי מסאטמר זצוק"ל. בשנת תשל"ט הוא נסע עם כל המשפחה לבני ברק בשביל לנפוש שם לכמה ימים. כשירדנו מהאוטובוס בבני ברק עם כל המזוודות, אחרי נסיעה ארוכה באוטובוסים של פעם, הוא ראה ברחוב מודעת אבל על פטירתו של הרבי מסאטמר, ואבא כל כך הזדעזע, עד שהוא מיד חזר בחזרה לירושלים עם כל המשפחה, ואמר שאי אפשר לצאת לנפוש כאשר כזה מנהיג חשוב נפטר.

כשהיידר של אחי הגדולים תכננו טיול שנתי לראש הנקרה, הוא שלח מכתב לרב"ה, שאסור ללכת לשם כיון שזה מחוץ לגבולות שכבשו עולי בבל. אף פעם לא בקרנו לא בחרמון ולא באילת, כי אסור לצאת מגבולות הארץ. גם אבא עצמו הקפיד לא לצאת לחו"ל. כשארגון 'ערכים' ערכו סמינר בהונגריה, הם בקשו מאבא לבוא ולהשתתף, כיון שהוא היה מהרבנים היחידים בארץ ששלט בשפה ההונגרית ברמה של שפת אם, וגם ידע איך לדבר לציבור, אבל הוא מאד לא רצה לצאת מהארץ. הוא התייעץ עם מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל, שהורה לו שכיון שמטרת הנסיעה היא בשביל ללמד תורה, הוא צריך ללכת לשם. פעם נוספת הוא נסע להולנד בשביל לבדוק האם אפשר לייבא קטניות ללא חרקים, כדי לזכות את הרבים. מהנסיעה הזאת נולדה כל התעשייה שיש היום בארץ, של קטניות שמשווקות בוואקום ללא חרקים.

היתה תקופה, שלמדו בישיבת איתרי קבוצה של תלמידים מחו"ל, וארגנו להם

בברית לנינו עם מרן הגר"ש וואזנר

עם רבי גדליה אייזמן

יידר שוין עמים לא ידעוה

מעגלי ההשפעה התורנית של ר' יואל התרחבו הלאה, מעבר לגבולות העם היהודי. הרב ראה צורך ללמד את העולם כולו את האמונה באלוקים ויחודו של עם ישראל. כשהיו שואלים אותו מה המקור לכך? היה אומר התפלת היום שחרית? ומה אמרת? "הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו".

הוא לא הסתפק בללמד את הגויים שיש שבע מצוות, אלא חיפש לחבר אותם לבורא עולם במשך היום כולו ובמעגל השנה. לשם כך הוא חיבר סידור תפילה לבני נח ואף ספר יסודי שמברר בעבורם את תפקיד אומות העולם במהלך האלוקי הכללי של העולם ואת פרטי הדינים שהם חייבים בהם.

הספר, שנקרא 'אור לעמים', הגיע לידינו של וונדל ג'ונס - כומר בפטיסטי מארצות הברית, תאולוג וארכיאולוג, שהחל להתוודע ליהדות בשנות התשעים של המאה שעברה, ועבר מהפך רוחני שתוצאתו הקמת אגודת 'כרם בני נח'. הספר העניק לג'ונס, שגישש את דרכו כבן נח, מענה ראשוני בתקופה שבה הסוגיה הייתה עדיין תיאורטית לחלוטין. הוא הגיע לרב הביתה, דפק לו על הדלת והתחיל לשוחח איתו, לאחר מכן הם המשיכו בקשר של התכתבות. הרב נתן לבני נח כלים ליצור הווי דתי, קשר עם בורא עולם.

הספר 'אור לעמים' תורגם ל-12 שפות, והגיע לגויים במדינות שונות ברחבי העולם. אל ביתו של הרב במאה שערים הגיעו במשך 13 שנה סטודנטים נוצרים גרמנים והתעממו איתו בכל השאלות התיאולוגיות שהטרידו אותם, ויצאו ממנו כשידם על התחנה.

פעם ישב הרב על ספסל בתחנה ציבורית ולידו התיישב ערבי זקן. לפתע פנה אליו הערבי וביקש שיסביר לו משנה קשה. הרב שאל אותו לשם מה

הוא צריך לדעת משניות? והוא התחיל לספר שלמד באוניברסיטה העברית לפני מלחמת השחרור והחליט לתרגם את המשניות לערבית. הרב הציע לו במקום ללמד את הערבים משניות יש לו רעיון טוב בשבילו, יש לו ספר שמלמד מה הגויים חייבים על פי היהדות, הוא מסכים לשלם לו כדי שיתרגם את הספר לערבית, הערבי הסכים ותרגם את הספר. הספר בערבית הצליח, קנו אותו מעסיקים שעבדו אצלם ערבים, וכן בית ספר ערבי החליט לחלק את הספר לתלמידים כמזכרת סיום שנות הלימודים.

הרב אהב תמיד לספר את הסיפור הבא: "האדם שמפיץ את הספרים בין הערבים אמר לי שפנו אליו הורים של שני נערים ערבים, ואמרו לו שהספר הציל את בניהם מלהיות מחבלים מתאבדים, כיוון שהם הבינו שאפשר להגיע לאלוקים גם מבלי להתאבד".

הרב פנה לאמ"ן וביקש שינסו את הנשק החדש-ישן הזה כדי להילחם בפיגועי ההתאבדות, אך בצה"ל לא היו מוכנים כלל לשמוע מהעניין.

"מהסיפור על הנערים הערבים אפשר ללמוד שהבאת השלום בעולם תלויה רק בנו. תפקידנו

הוא להפיץ את האמונה בעולם, וזה מה שיביא את השלום".

שיטה זו של ר' יואל שעלינו לעשות מעשים בשביל שתתקיים התפילה "יידר שוין עמים לא ידעוה" נבעה ויהללנה כל אפסי ארץ. ויאמרו תמיד יגדל ה', נבעה כולה מתורתו של הגר"א האומרת: שכל נבואות הגאולה לא יהיו לבד ללא שום מעשה מצדנו רק על ידי משיח, אלא עלינו לפעול ולעשות, רק אז נזכה והקב"ה יסייע ויגמור בעדנו. תורת הגאולה של הגר"א היא זו שגרמה לתלמידיו לעלות במסירות נפש לארץ ישראל, לגאול את חורבת ר' יהודה החסיד ולבנות את ירושלים, עד למצב בו אנו ב"ה כיום.

ניתן להשיג את ספרי ר' יואל שוורץ בגירסת PDF במייל 8436092@gmail.com

הגר"י בצעירותו ליד ספריו הרבים

עמוד האש שלפני המחנה

כנגד אלו אשר הושיבו את השטן על כסאו של הקב"ה באמרם 'מעשה שטן' על הנסים האדירים של ששת הימים. וכולנו דמענו מהתרגשות, כאשר בשנה שעברה, מתוך יסורי גוף קשים, כשלא יכל עוד לדבר ובקושי נשם, הכריח את עצמו בכוחות על-אנושיים לכבד את המעמד ולעלות לבמה ממש בשארית כוחותיו באולמי שירת ירושלים.

מורנו תמיד ידע להצביע על נקודות האור של תקופתנו ולראות כיצד מתקיימות הנבואות אחת לאחת. ועם זאת ידע תמיד לבחון מה ה' דורש מאתנו, שעוד לא עשינו. בכל העת היה מדרבן אותנו לפעילות מעשית, לקחת את העניינים לידים, לא לשקוט על השמרים, והאמת היא, שקשה מאד היה לעמוד בקצב שלו, גם אחר שהגיע לגבורות.

מורנו יחסר לנו מאד דווקא השנה, כאשר האגודה זוכה לקיים את הועידה השנתית בבניי האומה, דבר שלא חלמנו עליו בעבר, כאמור. ומאידך - בשבילו זה באמת לא היה משנה איפה נמצאים וכמה אנשים באים. אם זה אלפים רבים ואם זה בן-אדם אחד - בכל מקום בו יכול היה ללמד תורה - עשה זאת בחפץ לב.

זכה מורנו להנחיל את דרכו באהבת ישראל, תורתו וארצו, לבניו אחריו, ובנו הרב בנימין שוורץ נאות להתראיין לגליון זה ולהעלות רשמים כבירים מהאדם הגדול בענקים, והאופן בו העביר את התורה המסורה לבניו אחריו.

לקראת מעמד קידוש ה' שיתקיים בבניי האומה השנה, כאשר המונים מסלחה ושמנה של היהדות החרדית יתכנסו לדרוש לציון על טהרת הקודש בראשות מרן ורבנן גדולי התורה, קשה להאמין, שאך לפני שנים ספורות, אגודת 'קדושת ציון' בקושי הייתה מוכרת לקהל הרחב, ואף אחד עוד לא חלם על ועידה שנתית בבית פרטי. מי שהיה מדבר על כינוס מרכזי בבניי האומה נחשב לחולם בקיץ.

לא כן מורנו הגאון רבי יואל שוורץ. אצלו המספרים אף פעם לא היו חשובים. בכל פעולה שעשה למען היהדות, למען התורה בטהרתה, למען כלל ישראל - מעולם לא התחשב במספרים. פעמים רבות היה יחיד ובודד, ולעיתים נשאר כזה גם אחר שנים. בעולמם של ענקי הרוח, המדד היחיד העומד מול העיניים בבואם לעשות פעולה מסוימת הוא מהו רצון ה', ועד כמה מוטל עלי להרתם למשימה.

על-כן לא הופתענו, כאשר בכינוס התפילה והזעקה שערכנו על פיניו הישוב עמונה - הכינוס הפומבי הראשון של אגודת 'קדושת ציון', אשר התקיים בפודום מצומצם בבית כנסת במעלות דפנה אי-שם בשנות הינקות של האגודה - התיצב הרב שוורץ לצדנו ונאם נאום חוצב להבות כאילו הוא עומד כעת מול אלפי אנשים בבניי האומה... מאותו יום והלאה, ליוו אותנו מורנו בכל האירועים ובכל הועידות הוא השתתף והיה לנואם מרכזי. כולנו זוכרים את דבריו הנוקבים בוועידה הראשונה באולמי תמיר, שם יצא בקצף

למרות זאת, המסקנה הסופית שלו היתה שונה מאד מהמסקנות של ה'יואל משה'. הוא ראה את הנושא של ארץ ישראל כמו כל סוגיה אחרת, שצריך ללמוד את המקורות, ובסוף כל אחד מגיע למסקנה אחרת. אבא לא השתכנע שהגלות היא גזרה שאין לנו שום דבר לעשות נגדה. הרי תלמידי הבעש"ט עלו לארץ ישראל בשביל לקרב את הגאולה, וגם תלמידי הגר"א עלו לירושלים השוממה בשביל להיות שותפים להחזרת השכינה לציון. אבא סבר, שחלק מהמוטל עלינו הוא לעשות מעשים שמקרבים את הגאולה, ולפעול בשביל לקדם את קיבוץ הגלויות. הרבה פעמים, כשהוא פגש יהודים מחו"ל, הוא היה שואל אותם מתי הם עולים לארץ, ולפעמים הוא היה שואל בחיוך - "עוד לא סגרת את העסק שלך בחו"ל"?! גם כשהתלמידים שלו רצו לחזור לחו"ל, הוא היה מדבר על לבם שישארו כאן.

אבא גם העריך מאד את הרבי מסאטמר על המאבק שלו בציונות בשנים הראשונות של קום המדינה, מה שהציל את הנערים מלסגוד למדינה. באותה תקופה הסתכלו על כל מפקד בצבא כאילו הוא הסגן של אליהו הנביא, וכיתות שלמות מ'עץ חיים' הלכו לפלמ"ח, לאצ"ל וללח"י, והמאבק של הרבי מסאטמר הציל הרבה אנשים מלהסחף אחרי הציונות החילונית.

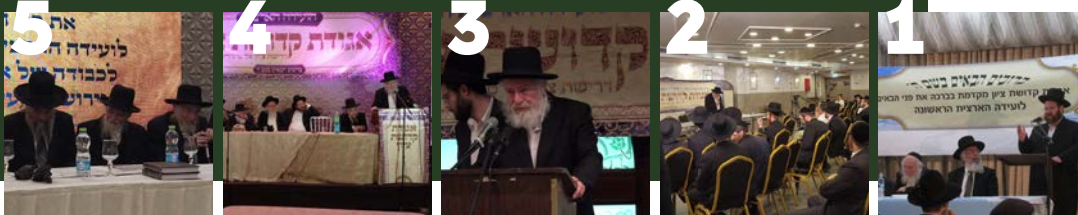
אבל היום, המלחמה נמצאת במקום אחר. היום התפקיד שלנו זה לקחת לידיים את ההנהגה של המדינה, וכמו שבן-גוריון הצליח

לשלוט בכולם ולהרוס את היידישקייט דרך השליטה שלו בכלכלה, ככה אנחנו צריכים להקים כאן מפעלים, לשלוט בכלכלה, לנווט את מדיניות הבריאות וכך בכל שטחי החיים, וזה מה שיוביל את המדינה מ'מדינת ישראל' ל'מדינת המשיח'. אמנם אבא לא זכה לראות את זה, אבל היום אנחנו מתחילים לראות את זה קורה. לכן השמאל משתולל ברחובות, כי אחרי שבעים שנה שהציבור הדתי התרגל שיש נהג שמחליט לאיזה כיוון נוסעים, ואנחנו יכולים רק לבקש שינמיכו את המוזיקה או שישמיעו לנו מוזיקה חסידית, עכשיו יש בשלטון בפעם הראשונה אנשים שאומרים

הרב מלווה את מרן הגר"ש אלישיב בציאה מבית מדרשו

הרב בוועידות קדושת ציון

בתקופה של ממשלת אוסלו, הוא הלך לשאול את הגר"ש אלישיב אם מותר לו לצום בשני וחמישי כיון שהוא מלמד תורה, והרב אלישיב הורה לו שצום רק בימי חמישי, וכך הוא נהג בכל אותה תקופה קשה. כך בעקיפין הוא קיבל הסכמה מהרב אלישיב, שיש מקום לצום על הגזרות של אוסלו. עד סוף ימיו הוא כאב את הכאב על כל היהודים שנהרגו בתקופת אוסלו, ועל שטחי ארץ ישראל שנמסרו לנכרים.

גם בחודשים האחרונים לחייו, הוא חזר ודיבר על כך שהקב"ה רומז לקהילות החרדים שצריכים לעלות לארץ. הוא הביא לדוגמא את גזרות החינוך של הפרוגרסיבים בארה"ב ובאנגליה, והוא אמר שכל מי שרוצה ללמוד בלי הפרעות יכול להגיע לארץ ישראל. אבא לא דאג לעצמו, אלא הוא תמיד דאג לכלל ישראל, מה יהיה עם הכשרות, מה יהיה עם הנישואין של עם ישראל, ומה יהיה עם היידישקייט במדינה. ♦

בקול לאיזה כיוון הם רוצים שמדינת ישראל תיסע, וזה שהשמאל משתולל זה מראה לנו כמה המהלך הזה הכרחי, ואמנם זה נעשה באיחור של מאתיים שנה.

כשהאמרי אמת הסתובב באירופה והתחנן שהחרדים יעלו לארץ, אם היו מגיעים לכאן עוד כמה אלפי יהודים חרדים מפולין וגליציה, יכול להיות שהתעשייה וכל ענייני הציבור לא היו נופלים לידי הסוכנות, אלא החרדים היו מנהלים את הכל. עכשיו, באיחור של שמונים שנה, הגיע הזמן שכל הנהגת הציבור תהיה בידי אנשים שרוצים לנהל את הכלכלה ואת הרפואה ואת כל ענייני הבטחון על פי התורה.

לסיום מספר לנו הרב בנימין על הרגשת האחריות של אביו לגורל כלל ישראל.

אבא הרגיש אחריות על כלל ישראל. כשהוא היה בחור בישיבת פוניבז', הוא הלך בבין הזמנים לרשום ילדים לחינוך תורני במסגרת 'הפעלים'. היתה 'תחרות' בינו לבין הגאון רבי שלום מאיר יונגרמן, מי ירשום יותר ילדים לחינוך תורני.